

Příkladem znakového jazyka neslyšících jsou prozřená gesta, grimasy či posunky, které doprovázejí lidstvo odjakživa, a to zejména v situacích, kde je nutná komunikace bez možnosti použití hlasu (komunikace na větší vzdálenost, v hlučném prostředí apod.). Znakový jazyk, komunikační systém s vlastní strukturou a bohatou slovní zásobou, se začal vyvíjet v kláštrech, kde mlčení bylo řeholí mnichů. Odkud se v 18. století šířil do nově zakládaných ústavů pro hluchoněmé, kde jeho vývoj pokračoval. Od počátku 20. století byl však ve vzdělávání neslyšících kladen důraz na budování orální řeči a prozřený znakový jazyk neslyšících byl potlačován. Děti byly vyučovány orální metodou - mluveným jazykem. Znakový jazyk se vyvíjel pouze v izolovaných společenstvích neslyšících mluvčích, protože většinou slyšících lidí byl považován za příliš jednoduchý, pro svou primitivnost nedostačující k růstu mentální kapacity dětí, dokonce byl označován jako příčina atrofie vokálních orgánů neslyšících dětí a jejich vyčleňování do "ghett" neslyšících. Potlačování "znakování" bylo zdůvodňováno vysokým procentem slyšících rodičů (cca 95 %) s přáním začlenit své neslyšící děti do slyšící společnosti. Také jazykem učitelů neslyšících byl mluvený národní jazyk, neboť znakový jazyk byl považován za neplnohodnotný, nevhodný a škodlivý.

Teprve postupem doby, uznáním komunity neslyšících za jednu z kulturních skupin, a také díky zájmu lingvistů a jejich podrobnému zkoumání, se podařilo znakový jazyk po dlouhém procesu prosadit zpátky "do života". V České Republice byl v roce 1998 schválen zákon o znakové řeči, a tím se znakový jazyk stává plnohodnotným dorozumívacím prostředkem a neslyšící tímto dostávají právo na vzdělávání a výuku ve znakovém jazyku. Pro svou relativní mladost, je český znakový jazyk stále minimálně lingvisticky probádán a zdokumentován a jeho výzkum je teprve v počátcích.